

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **E. K.**, zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vyšehradská 415/9, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2022, č. j. MV-126944-8/SO-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2024, č. j. 43 A 93/2022 - 62,

t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2024, č. j. 43 A 93/2022 - 62, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 10. 2022, č. j. MV-126944-8/SO-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 32 370 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Císaře, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci navazuje Nejvyšší správní soud na nedávný rozsudek rozšířeného senátu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023 - 65, a aplikuje jeho závěr, že správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žadatele.

[2] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zastavilo řízení, ve kterém žalobkyně žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti [§ 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád]. Konkrétně žalobkyně nedoložila platný doklad o zajištění ubytování, doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ani doklad o cestovním zdravotním pojištění včetně dokladu o zaplacení pojistného (dále jen „požadované doklady“). K odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně přiložila některé z požadovaných dokladů, avšak žalovaná k nim nepřihlédla, napadeným rozhodnutím odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[3] Následnou žalobu krajský soud zamítl. Námitkou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti se nezabýval, neboť k nim žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti či právní argumentaci. Požadované doklady považoval krajský soud za nezbytné pro posouzení žádosti. Připomněl, že v řízení o žádosti leží povinnost jednat aktivně na žadateli a nečinnost jde k jeho tíži. Správní orgán prvního stupně neměl povinnost si sám obstarat doklad o pojištění žalobkyně od Všeobecné zdravotní pojišťovny či dohledat doklad o zajištění ubytování ve správních spisech jiných účastníků. K předložení požadovaných dokladů byla přitom žalobkyně opakovaně vyzývána. Uzavřel, že bez doložení požadovaných dokladů nemohly správní orgány obsahově posoudit žádost žalobkyně, proto bylo na místě řízení zastavit. V odvolacím řízení předložila žalobkyně doklady prokazující příjem rodiny, neodůvodnila však, proč je nemohla doložit dříve, a tudíž k nim žalovaná správně nepřihlédla. Přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života neměla žalovaná povinnost posuzovat, neboť žalobkyně nedoložila všechny požadované doklady, a to ani v odvolacím řízení. Uzavřel, že v případě zastavení řízení se přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele neposuzuje.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované a průběh řízení před Nejvyšším správním soudem

II.a Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Předně je přesvědčena o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť krajský soud dostatečně nevypořádal žalobní body. Nezákonnost spatřuje v zastavení řízení, navzdory tomu, že správní orgán disponoval zásadními podklady prokazujícími účel pobytu. O žádosti stěžovatelky mělo být rozhodováno meritorně, a tudíž měla být předtím vyzvána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Má za to, že požadované podklady jsou toliko pomocnými, které si může správní orgán obstarat sám. Mimo to nelze rozhodnout o zastavení řízení před tím, než nabude právní moci usnesení o neprodloužení lhůty. Touto otázkou se krajský soud nezabýval. Zdůraznila, že nelze tolerovat

pokračování

formalistický postup správních orgánů a při výkladu norem je třeba přihlídnout k jejich smyslu a účelu.

[6] Zásadní pochybení spatřuje stěžovatelka v závěru krajského soudu, že se při zastavení řízení neposuzuje přiměřenost dopadu do práva na rodinný a soukromý život dle čl. 8 Úmluvy. Přiměřenost se dle stěžovatelky posuzuje vždy, kdy je dopad do rodinného a soukromého života ze spisu zřejmý, tím spíše, pokud je účastníkem řízení namítán. Napadené rozhodnutí, které odlučuje stěžovatelku od manžela a čtyř nezletilých dětí, představuje zcela nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, a proto bylo nutné přiměřenost posuzovat. Stěžovatelka poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nutné posuzovat nepřiměřenost zásahu vždy, je-li namítána.

II.b Vyjádření žalované

[7] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a že stěžovatelka nepředložila žádnou novou argumentaci. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

II.c Přerušení řízení o kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 12. 2024, č. j. 1 Azs 229/2024-62, řízení přerušil, neboť jeho jiný senát postoupil jím řešenou věc k rozhodnutí rozšířenému senátu, jenž měl zodpovědět otázku, která je pro nyní projednávanou věc zásadní, resp. může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé [§ 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)]. Konkrétně měl rozšířený senát zodpovědět na otázku, zda má správní orgán posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců i v případě, kdy je řízení o žádosti o vydání (prodloužení doby platnosti) povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno.

[9] Rozšířený senát vydal dne 5. 11. 2025 rozsudek, č. j. 8 Azs 99/2023 - 65, v němž rozhodl o předestřené otázce. Kasační soud proto usnesením ze dne 11. 11. 2025, č. j. 1 Azs 229/2024-64, rozhodl o pokračování v řízení a vyzval účastníky k vyjádření.

[10] Stěžovatelka ve vyjádření odkázala na bod 41 rozsudku rozšířeného senátu obsahující závěr, že „správní orgány jsou s ohledem na čl. 8 Úmluvy povinny posoudit, zda zastavení řízení z důvodů předvídaných v § 66 odst. 1 správního řádu je či bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené zásahu do soukromého a rodinného života cizince“. Uzavřela, že již jen z tohoto důvodu je napadený rozsudek nezákonný.

[11] Žalovaná se k rozsudku rozšířeného senátu nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti, včetně důvodů, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Kasační stížnost je důvodná.

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[13] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozsudku krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že toto rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS; ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58; ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS; či ze dne 21. 3. 2024, č. j. 1 As 81/2023-63, bod 27).

[14] Stěžovatelka ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti toliko obecně konstatovala, že žalobní body nebyly dostatečně vypořádány, aniž by konkrétně uvedla nedostatky v odůvodnění napadeného rozsudku. Jediný konkrétní důvod nepřezkoumatelnosti spočíval v tom, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda lze rozhodnout o zastavení řízení před tím, než nabude usnesení o neprodloužení lhůty právní moci.

[15] Kasační soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek splňuje požadavky kladené judikaturou na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, body 15 a 16). Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody krajský soud vedly k zamítnutí žaloby, přičemž všechny nosné námitky stěžovatelky soud vypořádal, vždy alespoň implicitně (srov. např. rozsudek NSS z 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23). Také otázkou, zda lze rozhodnout o zastavení řízení před tím, než nabude právní moci usnesení o neprodloužení lhůty, se krajský soud zabýval a uvedl, že usnesení bylo předběžně vykonatelné (bod 36 napadeného rozsudku).

III.b Posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky

[16] Stěžovatelka má za to, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že se při zastavení řízení neposuzuje přiměřenost dopadu do práva na rodinný a soukromý život dle čl. 8 Úmluvy. Přiměřenost se dle stěžovatelky posuzuje vždy, pokud je takový dopad ze spisu zřejmý, a tím spíše, pokud jej účastník řízení namítá. Tato námitka je důvodná.

[17] Uvedenou otázkou se zabýval rozšířený senát ve výše uvedeném rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023 - 65. Nejvyšší správní soud z něj proto i v této věci vychází.

[18] Rozšířený senát připomněl, že dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) mají vnitrostátní orgány povinnost pečlivě zvážit různé dotčené zájmy – včetně nejlepšího zájmu dítěte – a provést důkladnou analýzu přiměřenosti a dopadu na soukromý a rodinný život i v případě rozhodnutí přijatého z formálních procesních důvodů („*formal procedural grounds*“). Neučiní-li tak, rozhodují v rozporu se standardy přezkumu vyžadovanými čl. 8 Úmluvy, což má za následek jeho porušení (viz rozsudek ESLP ze dne 22. 11. 2021, *Khachatryan a Kononova proti Rusku*, č. stížnosti 28895/14, body 27,

pokračování

29 a 30). ESLP v citovaném rozsudku zároveň žádným způsobem nerozlišuje případy, v nichž je ve hře nejlepší zájem dítěte, a případy, v nichž tomu tak není. Z jeho závěrů je zjevné, že povinnost zkoumat přiměřenost a dopady na soukromý a rodinný život v případě procesních rozhodnutí je obecným pravidlem a nikoliv výjimkou, jak ji až doposud chápala judikatura Nejvyššího správního soudu.

[19] Závěry ESLP se na jedné straně zdají být v rozporu s charakterem rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. To má povahu nemeritorního procesního usnesení, v němž by nemělo docházet k věcnému přezkumu důvodů pro vyhovění, resp. nevyhovění, žádosti. Toto rozhodnutí správního orgánu se zakládá výlučně na aplikaci procesních norem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Pokud správní orgány vykládají hmotněprávní úpravu, zákonný důvod pro zastavení řízení o žádosti nemůže být naplněn (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2020, č. j. 3 Ads 95/2018 - 58, body 23 a 25). Na straně druhé nelze opomíjet, že důsledky zastavení řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti. I rozhodnutím o zastavení řízení může dojít k porušení základních práv žadatelů o pobytové oprávnění. Povinností správních orgánů je takovému porušení předejít (viz Kratochvíl, J. Povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v případě zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců. *Právní rozhledy*, 2020, č. 3, s. 77-83).

[20] Nejvyšší správní soud má povinnost zohlednit judikaturu ESLP při vnitrostátní aplikaci Úmluvy, a to nejen s ohledem na mezinárodněprávní závazky České republiky, přičemž tato povinnost mu vnitrostátně plyne z čl. 10 a čl. 1 odst. 2 Ústavy (viz nálezy ÚS ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. II. ÚS 3122/16, bod 25; či ze dne 19. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 3997/19, bod 41). V důsledku toho je třeba uzavřít, že čl. 8 Úmluvy vykládaný ve světle judikatury ESLP nepřipouští závěry doposud převažující v judikatuře kasačního soudu, dle nichž je povinnost posuzování přiměřenosti ze strany správních orgánů omezena na případy, v nichž dochází k věcnému rozhodování o žádosti. Naopak, správní orgány jsou s ohledem na čl. 8 Úmluvy povinny posoudit, zda zastavení řízení z důvodů předvídaných v § 66 odst. 1 správního řádu je či bylo s ohledem na okolnosti daného případu přiměřené zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí. Ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se v těchto věcech neuplatní pro rozpor s čl. 8 Úmluvy.

[21] V nynější věci dospěl krajský soud v napadeném rozsudku k závěru, že správní orgány nemusely posuzovat dopady prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, neboť o žádosti nerozhodovaly meritorně. Již v žádosti o povolení dlouhodobého pobytu stěžovatelka uvedla, že jeho účelem je sloučení rodiny s manželem, žadatelem o azyl, a nezletilými dětmi, které mají v České republice trvalý pobyt. Námitku nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života uvedla i ve svých vyjádřeních či odvoláních. Ze správního spisu tudíž byla patrná možnost zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky. Ve světle výše uvedených závěrů kasační soud uzavírá, že krajský soud postupoval nezákonně, jestliže žalobu stěžovatelky zamítl. Žalovaná totiž

byla povinna posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

III.c Postup správního orgánu

[22] Stěžovatelka dále namítala, že správní orgán disponoval zásadními podklady prokazujícími účel pobytu, a proto měl o žádosti stěžovatelky rozhodnout meritorně.

[23] Pokud jde o postup správních orgánů, dospěl rozšířený senát k závěru, že je-li zásah do soukromého a rodinného života cizince v nastalé procesní situaci zřejmý, je nutné posoudit, zda je případný zásah do práv žadatele přiměřený sledovaným legitimním cílům. Pokud by tomu tak nebylo, znamená to mj. prolomení koncentrace řízení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu a povinnost odvolacího orgánu při takovém posuzování zohlednit i podklady doložené až v odvolacím řízení.

[24] Pokud doložené podklady neodpovídají plně rozsahu vyžadovanému zákonem o pobytu cizinců, nemůže taková situace při respektování lidskoprávních závazků ČR vyplývajících z judikatury ESLP mít automaticky za následek zastavení řízení. Správní orgán je primárně povinen věcně posoudit, zda dotýčný cizinec s ohledem na skutečnosti tvrzené v žádosti naplňuje účel pobytového titulu. I v této situaci je třeba zohlednit případnou intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života a poměřit ji s mírou, v jaké cizinec nesplnil svou povinnost doložit veškeré potřebné podklady či nenaplnil veškeré hmotněprávní podmínky pro požadované pobytové oprávnění. Posouzení přiměřenosti (na základě čl. 8 Úmluvy s přihlédnutím k situaci v ČR i zemi původu) musí být vždy individuální. Zároveň platí, že čím větší je zásah do zaručených práv, tím spíše není nutno trvat na doložení veškerých podkladů či striktním naplnění všech hmotněprávních podmínek, a naopak. Žalovaná tak ovšem v předchozím řízení nepostupovala a akceptovala důvody pro zastavení řízení navzdory tomu, že stěžovatelka spolu s odvoláním některé chybějící doklady doplnila. Zákonný postup by byl takový, že žalovaná měla v původním řízení posoudit, zda navzdory nepředložení některých dokladů je i tak naplněn účel pobytového titulu, přičemž s ohledem na intenzitu soukromého a rodinného života stěžovatelky v ČR by zastavení řízení bylo nepřiměřené. Přirozeně platí, že odvolací orgán již není povinen žadatele k předložení chybějících dokladů znovu vyzývat, ale musí přihlédnout ke všemu, co žadatel i v odvolacím řízení sám doložil.

[25] Námitka stěžovatelky, že požadované podklady jsou toliko pomocnými, které si může správní orgán obstarat sám, naopak důvodná není. Jak již uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, v řízení o žádosti leží povinnost aktivně jednat na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (např. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38; ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36; ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36; ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018 - 57). Je především na žadateli, aby shromáždil a předložil již správnímu orgánu prvního stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti či neochotě poskytnout správnímu orgánu součinnost (rozsudek NSS, č. j. 8 Azs 249/2018 - 57). Platí tedy, že bylo povinností stěžovatelky, jako žadatelky, doložit správnímu orgánu veškeré požadované doklady.

pokračování

[26] Stejně tak nelze přisvědčit stěžovatelce, že není možné rozhodnout o zastavení řízení před tím, než nabude právní moci usnesení o neprodloužení lhůty. Podle § 71 odst. 1 věty druhé správního řádu platí, že *[r]ozhodnutí je předběžně vykonatelné, pokud odvolání nemá odkladný účinek*. Vzhledem k tomu, že odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek (§ 76 odst. 5 věta druhá správního řádu), je usnesení o neprodloužení lhůty předběžně vykonatelné. Jak již správně vysvětlil krajský soud, stěžovatelka takovým postupem správního orgánu nebyla nijak zkrácena na svých procesních právech.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že žalovaná byla povinna s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že tak neučinila a krajský soud její postup akceptoval, jsou jak napadený rozsudek, tak rozhodnutí žalované, nezákonné.

[28] Nejvyšší správní soud proto zrušil napadený rozsudek, a jelikož k tomuto postupu byl dán důvod již v řízení před krajským soudem, zrušil i napadené rozhodnutí žalované [§ 110 odst. 1 a odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[29] Žalovaná v dalším řízení buď bez dalšího odvolání stěžovatelky vyhoví a usnesení o zastavení řízení zruší, neboť správní orgán prvního stupně v něm neposoudil, zda takové rozhodnutí nepřiměřeně nezasahuje do práva na soukromý a rodinný život stěžovatelky. Případně dá žalovaná v řízení o odvolání stěžovatelce prostor, aby aktualizovala a doplnila všechny doklady vyžadované zákonem k udělení povolení k pobytu. Následně posoudí, zda doklady předložené stěžovatelkou jak v řízení před správním orgánem prvního stupně, tak před ní, a to nejpozději ke dni nového rozhodování o odvolání, postačují k závěru, že je naplněn účel pobytového titulu a s ohledem na intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky by bylo i přes případné chybějící splnění formálních či hmotněprávních podmínek nepřiměřeně žádosti nevyhovět. V případě, že dospěje k závěru, že by její rozhodnutí nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. V opačném případě žádosti stěžovatelky vyhoví, tj. odvoláním napadené rozhodnutí změní a pobytové oprávnění udělí.

[30] Podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. zároveň soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žalobě. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, a proto jí podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalované náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložila.

[31] Náklady řízení stěžovatelky tvoří soudní poplatky ve výši 10 000 Kč (3 000 Kč za žalobu; 5 000 Kč za kasační stížnost; 2 x 1 000 Kč za návrhy na přiznání odkladného účinku).

[32] V řízení před krajským soudem pak náklady řízení představuje odměna advokáta za zastupování (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby, příprava návrhu

na přiznání odkladného účinku a účast na ústním jednání v délce trvání do dvou hodin). Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, tak činí 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) citované vyhlášky] a 1 x 1 550 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) citované vyhlášky, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku žalobě je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení]. K úkonům právní služby je třeba připočíst 4 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 vyhlášky. Náhrada není zvýšena o DPH, jelikož zástupce nedoložil, že je plátcem daně, a nevyplývá to ani z příslušných registrů. Za řízení o žalobě tak náhrada celkem činí 12 550 Kč.

[33] V řízení o kasační stížnosti tvoří náklady řízení odměna advokáta za zastupování (sepsání kasační stížnosti, příprava návrhu na přiznání odkladného účinku a vyjádření k rozsudku rozšířeného senátu), tj. 1 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky], 1 x 1 550 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a) citované vyhlášky, jelikož návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou povahou a účelem nejbližší návrhu na předběžné opatření, k němuž došlo po zahájení řízení] a 1 x 4 620 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky, ve znění od 1. 1. 2025], a dále paušální náhrada 2 x 300 Kč a 1 x 450 Kč. Za řízení o kasační stížnosti tak náhrada celkem činí 10 320 Kč.

[34] Žalovaná je tedy povinna stěžovatelce nahradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti ve výši 32 370 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Tomáše Císaře.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu